

Kayaya tesir eden dua

Eyüp Bey: “Günahkâr iken duâlarımız kabul olur mu?”

Kur’â’nda, “Rahmetim her şeyi kuşatmıştır”¹ buyuran Cenâb-ı Hak, bir hadis-i kudsîde, “Kulum Beni nasıl tanırorsa onunla öyle muâmele ederim”² buyurur.

Peygamber Efendimiz (asm) Rabb’inden bildiriyor: “Kul bir günah işlediğinde, ‘Allah’ım! Günahımı bağışla!’ diye pişmanlıkla bağışlanmak dilerse Mübarek ve Yüce Allah buyurur ki: ‘Kulum bir günah işledi de, kendisinin günahı bağışlayan ve bu günahla kendini sorumlu tutacak Rabb’i bulunduğunu bildi’ buyurur. Sonra kul, elinde olmadan tekrar hata işler de, ‘Ya Rabb’im! Benim günahımı bağışla!’ derse, Mübarek ve Âlî olan Allah: ‘Kulum bir günah işledi de, kendisinin günahı bağışlayan ve bu günahla sorumlu tutacak Rabb’i bulunduğunu bildi’ buyurur. Sonra kul döner tekrar günah işler. Ama nihayet pişman olur ve: ‘Ey Rabb’im, Günahımı bağışla!’ diye yakarır. Mübarek ve Yüce olan Allah buyurur ki: ‘Kulum bir günah yaptı da, Kendisinin günahı bağışlayan ve bu günahla muâheze edecek Rabb’i bulunduğunu bildi. Ben de kulumu bağışladım’ buyurur.³

Kul bir yandan eksikliklerini telâfi etme gayreti içinde olur; bir yandan da tevbe ve istiğfarda bulunur. Yapmadığı ibadetleri Allah’a bir fitrat borcu bilir ve kazâen yapmaya başlar. Günahlarından pişmanlık duyar ve Allah’ın bağışlayıcı olduğunu bilerek Allah’a döner. Bu esnada yeniden günah işlerse, acziyetini ve zaafiyetini teslim ederek, yeniden Allah’ın af ve bağışlamasına sığınır. Yani kul için af ve bağışlanma kapısı ölene kadar kapanmaz. Kul, Allah’ın bağışlayıcı olduğunu bilmeli, ümidini kesmemeli; ancak kendisine düşen vazifeleri de, güç yetirebildiği oranda yapmalı, ameline güvenmemelidir.

Günahkâr iken duâlarımızın kabul olmayacağı gibi bir genelleme İslâm’da yoktur. Bilakis İslâm bizi her şartta Rabbimize yönlendiriyor. Kul her konuda, her başı derde girdiğinde, her zaman ve her halde “halisâne ve içtenlikle” duâ etmekle mükelleftir.

Resûl-i Ekrem Efendimiz (asm) halis ve içten bir duânın kayaya bile tesir ettiğini ve kayayı harekete geçirdiğini şöyle bildiriyor: “Sizden önceki kavimlerden birisinde bir gün erkeklerden üç kişilik bir grup yola çıktı. Geceleme için bir mağaraya

sığındılar. Derken, dağdan kopan büyük bir kaya parçası onların üzerine mağaranın ağzını kapattı. Birbirlerine baktılar; Allah'a sığınmaktan ve duâ etmekten başka çareleri yoktu. Birbirlerine, 'Sizi ancak sâlih amellerinizle duâ etmeniz kurtarır!' dediler.

İçlerinden biri: "Allah'ım! Benim yaşlı ve kocamış bir anam ve babam vardı. Akşam olunca ben onlardan evvel ne çoluk-çocuk, ne de hizmetçilerimden hiç birisine bir şey içirmezdim. Bir gün hayvanlarımı otlatmak için ağaçlık bir yer aramak arzusu beni uzaklara götürdü. Onların uyku saatlerine kadar geri dönemedim. Geldiğim zaman onların akşam sütlerini sağdım. Fakat onları uyumuş halde buldum. Kendilerini uyandırmayı ve onlardan evvel çoluk-çocuk ve hizmetçilerime akşam sütü içirmeyi hoş görmedim. Çocuklarım ayaklarımın etrafında ağlaşırken ben süt bardağı elimde olduğu halde, onların uyanmasını gözeterek şafak sökesiye kadar yerimde bekledim. Nihayet uyandılar. Akşam sütlerini içtiler. Allah'ım! Eğer ben şu yaptığımı Senin rızan için yapmışsam, şu kayadan dolayı düştüğümüz sıkıntıyı gideriver" dedi.

Kaya biraz açılmıştı. Fakat çıkmaları için yeterli değildi. Diğeri:

"Allah'ım! Benim amcamın bir kızı vardı. O bana insanların en sevimlisi idi. Onu çok şiddetli seviyor ve arzû ediyordum. Bir kıtlık senesinde o bana geldi. Kendisini bana teslim etmesi karşılığında ona yüz yirmi altın vereceğimi söyledim. İsteğimi kabul etti. Fakat tam muradıma ereceğim zamanda, 'Allah'tan kork!' dedi. Onu çok sevdiğim ve arzuladığım halde bıraktım. Altınları da ona bıraktım. Ya Rab! Eğer ben şu yaptığımı sırf Senin rızan için yapmışsam içinde bulunduğumuz sıkıntıyı bize açiver" dedi.

Kaya biraz daha açılmıştı. Fakat o aralıktan dışarıya çıkmaya imkân bulamıyorlardı. Üçüncüsü de şöyle yalvardı:

"Allah'ım! Ben bir takım ameleler kiralamıştım. Birisi hariç diğerlerinin ücretlerini kendilerine verdim. O kişi hakkını almadan bırakıp gitti. Ben de onun parasını onun namına çalıştırıp çoğalttım. O kadar ki, çok mal meydana geldi.

Bir zaman sonra adam geldi ve: 'Ey Abdullah, bana ücretimi ver!' dedi.

Ben de: 'Deve, sığır, koyun ve hizmetçi... Şu gördüklerinin hepsi senindir' dedim.
Adam:

'Ey Abdullah, benimle eğlenme' dedi. Ben:

'Seninle alay etmiyorum' dedim. Bunun üzerine malların hepsini alıp, götürdü gitti.

Onlardan hiçbir şey bırakmadı. Allah'ım! Eğer ben yaptığımı sırf Senin rızan için yapmışsam, bulunduğumuz şu sıkıntıyı bizden gider" dedi. Nihayet kaya tamamen açıldı ve mağaradan yürüyerek çıktılar.4

Dipnotlar:

- 1- A'râf Sûresi, 7/156
- 2- Buhârî, Tevhîd, 15
- 3- R. Sâlihîn, 420
- 4- R. Sâlihîn,12